

Βασίλειος Ρ. Φλώρος

Ο χαλός ποιητής

Προσπάθετες «περι-ορισμού» του ποιητή

ΑΥΤΙΚΕΣ ΙΝΔΙΕΣ

Στο βιβλίο *To ξωτικό της γραφής ασχολήθηκα μ' ένα άλυτο πρόβλημα*. Προσπάθησα να δώσω έναν ορισμό για την ποίηση και τους ποιητές. Είναι ένας ορισμός περισσότερο θεωρητικός και ιδεολογικός με κάποιες διανοητικές πλατφόρμες και προεκτάσεις.

Τώρα θέλησα να δώσω έναν ορισμό με πιο ποιητικό, πιο φιλοσοφικό και ταυτόχρονα με πιο πρακτικό τρόπο. Να ορίσω τον ποιητή ξεκινώντας από την ψυχή του και όχι από το δέρμα του. Η πρόθεσή μου είναι να διεισδύσω όσο πιο καλά γίνεται στο «ενδογενές εσωτερικό πρόπλασμα» του ποιητή, στην αιτία των φαινομένων του, στην ψυχική του Αλήθεια.

Ορμώμενος πάλι από τα ίδια ερωτήματα που με τα χρόνια τους δίνω άλλες απαντήσεις. Ερωτήματα του είδους: «Είναι σοβαρή ασχολία να κάθεσαι να γράφεις ποίηματα;», «Αλλάζεις τον κόσμο με ποίηματα ή με πράξεις;», «Είναι καλύτερα να εκτελείς ένα φιλανθρωπικό έργο από το να γράφεις ποίηση;» κ.λπ. Αρχίζω αποδεχόμενος την ερμηνεία που θεωρεί την ποίηση, το ποίημα και τον ποιητή ξεχωριστά φαινόμενα, (τα οποία πρέπει να τείνουν σε ένα μόνο πράγμα, ώστε να υπάρχει «Ενο-ποίηση»).

Νομίζω ότι μόνο τότε μπορεί να μιλάμε για καλή ποίηση και για καλόν

ποιητή. Ειδάλλως, χωρίς αυτήν την Ενοποίηση έχουμε ποιήματα που γράφονται κάπου και κάποτε από προσωπικότητες που ρέουν ανάμεσα στην τραγωδία και την αυταρέσκεια, από ανθρώπους που λέγονται ή ορίζονται ποιητές και μπορεί να είναι ανήθικοι, ματαιόδοξοι, ναρκισσιστές, άπληστοι, ολοκληρωτικοί.

Αυτό το μόρφωμα τύπου «Φραγκενστάιν» που μηρυκάζει τον κόσμο με λέξεις και ιδεοληψίες, που αναγεννά ματαιόδοξα τον εαυτό του και συντηρεί μια ιδιότητα για να διατηρήσει την αχόρταγη προσωπικότητά του, λέγεται δυστυχώς «ποιητικός κόσμος».

Όμως, το ποίημα, ο ποιητής και η ποίηση πρέπει να έχουν αξία, ήθος, αξιοπρέπεια και πίστη. Πρέπει να υποτάσσονται στα διαχρονικά πανανθρώπινα ιδανικά της δικαιοσύνης, της ελευθερίας, της ισότητας, του σεβασμού. Πρέπει να πίνουν νερό από τη βρύση της ψυχής.

Από κει και πέρα μπορούμε να μιλήσουμε για καλή ποίηση.

Από αυτό το σημείο και πέρα αρχίζει ο καλός ποιητής.

Αυτά ερευνώ...

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

δεν αφήνει τα συναισθήματά του
να καλύπτουν και να ποδηγετούν την ποιητική του βούληση.

Άλλο η «συναισθηματική ευαισθησία»
και άλλο η καλή αίσθηση του συναισθήματος.

Χρησιμοποιεί το συναίσθημα για το καλό της ποίησής του
και δεν χρησιμοποιεί την ποίηση
για να αποφορτίζεται από τα συναισθήματά του.

Αν η έμπνευση
επιτακτικά τον καταλαμβάνει σε στιγμές εσωτερικών πόνων και κρίσεων,
δεν την αφήνει αχαλίνωτη, δεν ταυτίζεται με τον πόνο.

Βαπτίζει το κάθε ποίημά του
στην κολυμπήθρα της αρμονικής σκέψης,
καθαρίζοντάς το από τις πολλές φορτίσεις.

Συμπονάει την ποίησή του
χωρίς όμως να πονάει μαζί της.

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

μιλάει εκεί όπου οι άλλοι σιωπούν και σιωπά εκεί όπου όλοι μιλάνε.

Είναι τολμηρός, όχι από εγωισμό και ματαιοδοξία,
αλλά από συμπόνια για τον Άνθρωπο και από αγάπη για την Αλήθεια.

Παίρνει θέση, ακόμα και αν κάνει λάθος.

Κάθε πρόβλημα, που είναι ουσιαστικό,
είναι και πρόβλημα δικό του.

Δεν είναι ο ήρωας της δράσης,
ούτε ο δουλοπάροικος της απάθειας.

Δεν νιώθει αυτάρκης στον κόσμο του,
ούτε προσπαθεί να μη χωράει πουθενά.

Δηλώνει «παρών»

στις εξελίξεις της ζωής.

Ανάμεσα στην Ύβρη και στη Δίκη
προτιμά να κοιμάται με τη Σωφροσύνη.

Είναι τολμηρός και υπεύθυνος τόσο για τον λόγο του
όσο και για τη σιωπή του.

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

κάποια στιγμή ξαναπερπατά στα παλιά ερείπια
της αλλοτινής του ποίησης.

Όχι σαν τουρίστας που σκιαγραφεί την ιστορία του,
που φωτογραφίζει και αναπαριστά τα γεγονότα.

Αλλά σαν επιστήμονας που ερευνά τα αποτυπώματα της ψυχής του
με καινούργια οπτική.

Γυρίζει αφού έχει λυτρωθεί,
για να λυτρώσει τα παλιά του γεγραμμένα.

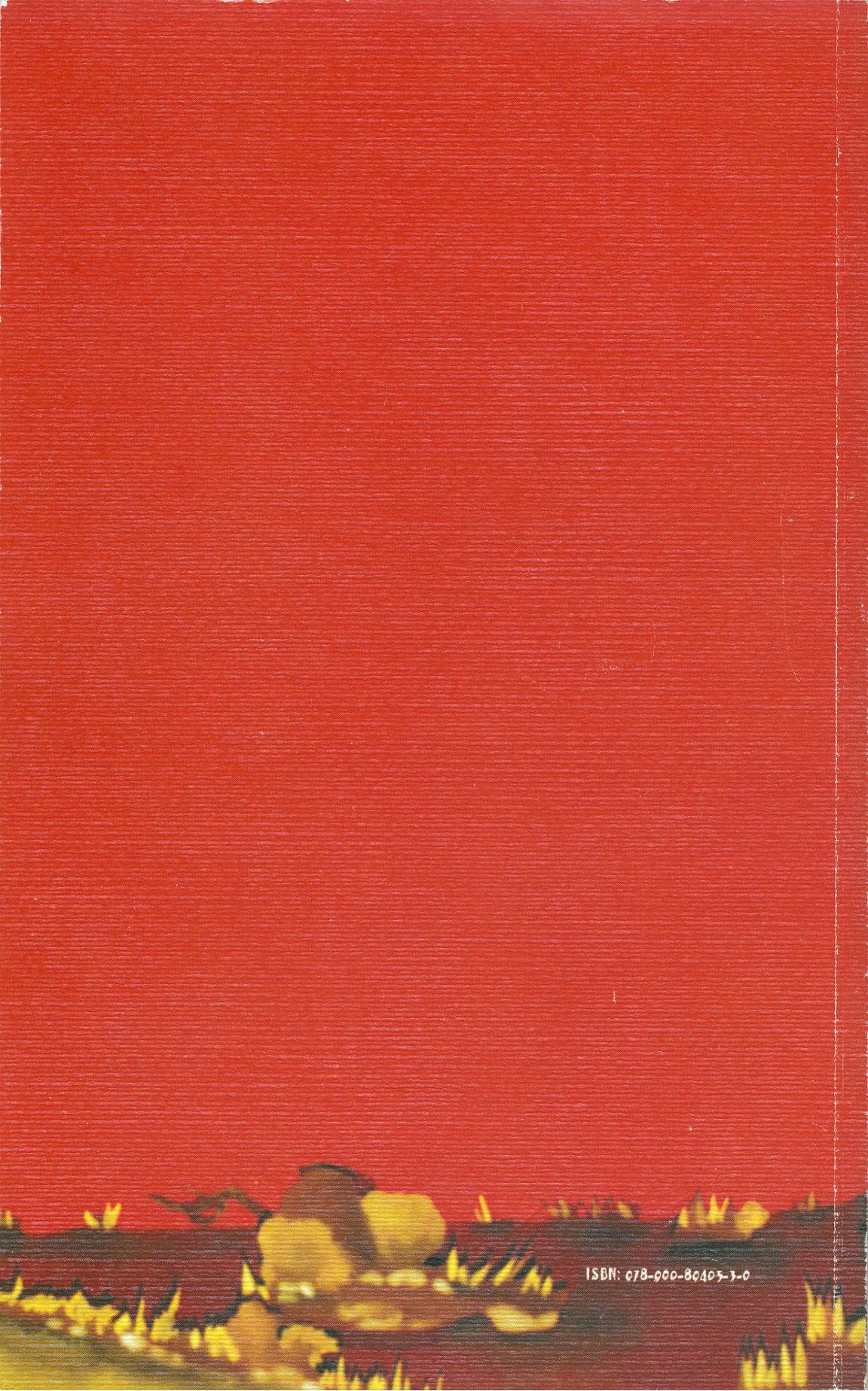
Ως υπηρέτης του ποιητικού Αυτόφωτου.

Μόνο τότε δικαιολογείται ένας γυρισμός.

Μόνο τότε το φως και οι σκιές του λόγου του αυτονομούνται,
υπερβαίνουν τον βιωματικό χρόνο και δημιουργούν
το γίγνεσθαι μιας νέας πραγματικότητας.

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

έχει υπάρξει περιπλανώμενος
και ζητιάνος του ρομαντικού έρωτα.
Μόλις καταλάβει την παθολογία του,
θεωρεί ικανό έναν ερωτικό σύντροφο να σταθεί δίπλα του.
Να τον προσγειώνει από τον κόσμο της ιδέας στον κόσμο της πράξης.
Γιατί μέσα από τη μορφή του αποκαλύπτεται ο λόγος.
Η τυχόν συνεχιζόμενη πίστη του
ότι δεν έχει ανάγκη κανέναν σύντροφο
συχνά είναι επίπλασμα ναρκισσισμού.
Μια ματαιόδοξη ανικανότητα να δημιουργεί υγιείς σχέσεις.
Μόνο σε εσωτερικό επίπεδο μπορεί να έχει
ως αποκλειστικό σύντροφό του την ποίηση.
Όταν εμβαθύνει στη ψυχή της Αντίληψης.
Όταν του αποκαλύπτεται ο Λόγος χωρίς τη βοήθεια της μορφής.
Αυτοί οι ποιητές είναι ελάχιστοι. Σπάνιοι.
Είναι οι Άγιοι της Ποίησης.

The background of the book cover is a solid, vibrant red color. Along the bottom edge, there is a decorative border consisting of a dark brown or black horizontal band with a pattern of yellow and black flame-like shapes extending upwards from it.

ISBN: 078-000-80405-3-0